

RIC

BUNJEVAČKE MATICE

ČASOPIS ZA NAUKU,
KULTURU I STVARALAŠTVO

GODINA XIV • BROJ 1 • SUBOTICA • januar-mart 2024. godine

ISSN 2217-5474

Ivan Antunović

*Pokrije li tko tuđim jezikom svoju
narodnost, onda sin zataja svog
otca i osrami svoju mater.*

(citat 16. str. 93.)

PROLIĆE

RIČ BUNJEVAČKE MATICE časopis za nauku, kulturu i stvaralaštvo

Godina: XIV Broj: 1
Januar - Mart 2024. - Tiraž: 400

Izdavač:
Bunjevačka matica

Glavna i odgovorna urednica:
Jadranka Tikvicki

Urednica:
ma Sandra Iršević

Lektorka:
Jadranka Tikvicki

Tehnička urednica:
Dušica Vojnić Kortmiš

Redakcija:
Mijo Mandić
Jadranka Tikvicki
Jasna Tonković
Zvonko Stantić
Stipan Šarčević
Lazarela Marjanov
Sandra Iršević

Naslovna fotografija:
Freepik.com

Adresa:
Subotica, Korzo 8
Telefon: 024/557-213

E-mail:
maticabunjevacka@gmail.com

Web:
www.bunjevacka-matica.rs

ISSN 2217-5474 = Rič Bunjevačke matice
COBISS.SR-ID 225795591
Štampa: Grafoprodukt, Subotica

RIČ UREDNICE

Poštivana čeljadi, poštovaoci bunjevačke riči, prid vama je novi broj novina. Ko i prothodni godina i u prvom ovogodišnjem broju bavimo se tradicionalnim temama koje kalendarski prate dišavanja koja smo obilježili u prithodnom periodu. Tu su, prija svega, Prelo i Uskrs, dva za nas Bunjevce u ovom periodu najvažnija događaja. Proslavljnje Prela i Uskrsa nama su bitni jel unose radost u naše domove, a radosti nikad dosta. Pisali smo o Danu nacionalnog savita, pokretanju lista „Neven“, ko i o izboru rukovodstva Bunjevačke matice. Zato uživajte u svemu što smo za vas priredili....

U OVOM BROJU:

VELJKO VOJNIĆ IZABRAN PONOVO ZA PRIDSIDNIKA BUNJEVAČKE MATICE	3
140 GODINA OD IZLAŽENJA PRVOG LISTA "NEVEN"	6
BUNJEVAČKI KULTURNI MOSTOVI	13
DRUGA FANKIJADA	17
DRVENE KLOMPE	21
SAJAM KNJIGA U NOVOM SADU	29

VELJKO VOJNIĆ IZABRAN PONOVO ZA PRIDSIDNIKA BUNJEVAČKE MATICE

U petak, 23. februara, održana je Skupština „Bunjevačke matice” koja je bila izbornog karaktera.

Sadržala je osam tačaka dnevnog reda, a delegati Skupštine su povirenje za

nov mandat dali dosadašnjem pridsidniku Veljku Vojniću.

Prva tačka Dnevnog reda se ticala promina u Statutu „Bunjevačke matice”, potom je održan izbor

radni tila, a nakon podnošenja izvištaja verifikacione komisije podnet je izvištaj o radu Glavnog odbora „Maticе” za period od 2020. do 2023. godine, nuz usvajanje finansijskog izvištaja, te izvištaja Nadzornog odbora.

Izvištaj o radu podno je Veljko Vojnić, a nakon reizbora, on je i iznio pridlog članova Glavnog odbora, te je i najavio šta očekiva „Maticu” u narednom periodu.

– Važno je da se održi kontinuitet tradicije, jezika i kulture Bunjevaca, te da se Bunjevci blagovrimeno informišu o svemu što je važno, da učestvuju u svemu onom što mož doprineti dobrobiti, ne samo Bunjevaca, neg cile varoši. To mi je jedina satisfakcija, a s obzirom na to da sam otac četvero dice, „Bunjevačku maticu” smatram ko svoje peto dite i tako se odnosim prema svim obavezama – kazo je, izmed ostalog, Vojnić.

Prisutne je pozdravio i Dejan Parčetić, državni sekretar u Ministarstvu informisanja i telekomunikacija. On je pofalio rad Maticе i naglasio:

– Ovo što vidimo danas

uliva jednu snagu u instituciju koja se zove „Bunjevačka matica“, a drago mi je što u „Matici“ vidim i mlade ljude – istakao je Parčetić i čestitao Vojniću

na novom izboru.

Skupštini je prisustvovala i dr Suzana Kujundžić Ostojić, pridsidnica Nacionalnog savita bunjevačkog nacionalnog savita, Niko-

la Babić, prvi pridsidnik NSBNM, članovi NSBNM, članovi „Bunjevačke matice“ i gosti.

Izvor: Bunjevci.net

OBILUŽEN DAN VELIKOG PRELA U SUBATICI

U bunjevačkoj zajednici obiluzen je nacionalni praznik – Dan Velikog prela. Ko i prijašnji godina, 2. februara, na Marin, Bunjevci su se okupili kako bi pokazali dio svoje kulture i tradicije, al i da su i dalje bitan dio multikul-

turalnog mozaika Varoši Subatice i Republike Srbije.

Pozdravljajuć okupljene na Prelu gradonačelnik Subatice Stevan Baković, čestito je Bunjercima nacionalni praznik – najsrdačnije.

– Smatram da je lokalna samouprava tokom pro-tikle tri i po godine, ko- rektno sarađivajuć sa Na- cionalnim savitom bu- njevačke nacionalne ma- njine, zaista tušta uradila na očuvanju nacionalne i kulturne posebnosti Bu-

njevacu. Podsitiću da smo početkom maja 2021. godine doneli odluku na koju ćemo svi bit ponosni zauvik – uvođenje bunjevačkog jezika i pisma, nuz srpski, mađarski i hrvatski jezik, u ravnopravnu službenu upotribu na teritoriji Subatice – kazo je gradonačelnik Bakić, te je naglasio kako je Srbija poznata po posvećenosti zaštiti i kontinuiranom unapriđenju manjinski prava.

– Bunjevci već četiri vika žive na ovim prostorima, jednoj, brojčano maloj zajednici cigurno nije bilo lako privazić burne izazove, oduprit se i ne utopit se u druge narode, sačuvat i razvijat tradiciju, jezik, običaje, kulturu...

U svom obraćanju dr Suzana Kujundžić Ostojić, pridsidnica Nacionalnog savita bunjevačke nacionalne manjine, istakla je kako je prošlo 145 godina od prvog Velikog prela.

– Onda smo, obučen i narodne nošnje, tadašnjoj vlasti tili pokazat da smo tu i da postojimo. Tu smo i danas, u velikom broju, čuvamo ljubomorno ono što je naše, kulturu, jezik i istoriju, al sve to i dilimo sa svima sa kojima zajedno živimo.

Med gostima su bili i Veljko Vojnić, zaminik pridsidnice NSBNM, Dejan Parčetić, državni sekretar u Ministarstvu informisanja i telekomunikacija, Srđan Samardžić, član Varošskog vića Subatice zadu-

žen za oblast privrde, članovi Nacionalnog savita bunjevačke nacionalne manjine, predstavnici bunjevački udruženja iz Subatice i Sombora, Bunjevci iz Subatice i drugi mesta, ali i Bunjevci iz Mađarske i Austrije, te drugi dragi gosti koji su uveličali svečanost.

Kako je to i običaj, proglašena je i najlipša preljska pisma – „Prela koji više nema“, autorke Gabrijele Diklić, dok je, nuz ocine žirija i svi gostivi u Sali „Zorica“ u kojoj je proslava održana, izabrana i najlipša prelja. Za drugu pratilju je proglašena Milica Saulić, prva pratilja je Martina Vojnić Hajduk, dok su prvo mesto ravnopravno podilile Jovana Vidaković i Dunja Takač.

Nuz tradicionalnu večeru, dobru muziku, a i bogatu tombolu, vreme je brzo prošlo.

Izvor: Bunjevci.net

140. GODINA OD IZLASKA PRVOG „NEVENA“

U organizaciji NIU „Bunjevačkog informativnog centra“ i UG „Bunjevačke matice“ iz Subatice u subatu, 9. marta u prostorijama Bunjevačke matice organizovana je tribina povodom obilježavanja 140 godina od po-

kretanja prvog zabavno-pučnog mesečnika na bunjevačkom jeziku „Neven“ di su o ovoj temi divanili pridavači Nevenka Bašić Palković, prof. jugoslovenske književnosti, bibliotekar i viši kustos, Mijo Mandić, dipl.

inž. arh. i istoričar i Miroslav Vojnić Hajduk, urednik „Bunjevačkog kalendara“.

Nuz podršku Varoške biblioteke iz Subatice prisutni su imali prilike vidit i najstarija izdanja „Nevena“ koja se čuvaje na Zavičajnom

odiljenju ove varoške institucije. Na početku programa prisutnima su se obratili Lazarela Marjanov, direktorica NIU „Bunjevačkog informativnog centra” i Veljko Vojnić, pridsidnik Bunjevačke matice i zaminik pridsidnice BNS koji su istakli značaj obilježavanja ovakog jubileja.

Med prisutnim zvanicima bili su Milanka Kostić, članica varoškog veća zadužena za obrazovanje i kulturu, Miroslav Karan, pridsidnik saveza srpski udruženja severnobačkog okruga, Maša Mladenović, viši diplomirani bibliotekar Varoške biblioteke Subatica, Igor Lerić, pomoćnik direktora Narodnog pozorišta Subati-

ca, Nikola Babić, pridsidnik prvog saziva Bunjevačkog nacionalnog savita, Milkica Matijević Marjanov, jedini živi član inicijativnog odbora od reosnivanja Bunjevačke matice 1995. godine, Antuš Romić, pridsidnik odbora za kulturu BNS i Jadranka Tikvicki, pridsidnica odbora za obrazovanje BNS.

U okviru programa prikazan je film pod nazivom „Neven: Glas prošlosti i borbe” autorke Sandre Iršević i snimatelja Slobodana Gabrića.

U kulturnom dilu programa nastupili su Ratko Belić-Rale isprid SKC „Sveti Sava” iz Subatice sa svojom poezijom ko i Alisa Prčić Vukov sa svojom kompozicijom „Sanjala sam” u izvedbi Tamare

Babić nuz klavirsku pratnju mr Kornelija Vizina.

Za kraj programa obilježavanja ovog jubileja pridsidnik „Bunjevačke matice” Veljko Vojnić uručio je zafalnice za učesnike ove tribine.

Bunjevački list "Neven" pokrenio je jedan od bunjevački priporoditelja Mijo Mandić, 15. januara 1884. godine. List je u početku izlazio u Baji, potom u Somboru, a od 1887. u Subatici. Ovaj bunjevački list je izlazio na ikavici i na latiničnom pismu.

Godine 1892. zbog loših odnosa ugarski prosvitni vlasti, Mijo Mandić je pristao bit urednik ovog lista, al to je bilo samo na papiru,

jel ga je u tajnosti nastavio uređivat. Od 1912. "Neven" je postao nediljnik, i to je bio do privremene obustave izlaženja 1914. godine zbog Prvog svjetskog rata, a u impresumu se isticao kao bunjevački i šokački list, ali i s proširenim tematskim dilo-krugom: privrednim i društvenim životom.

Krajom 1912. godine "Neven" se sve više okretao po-

litičkim stavovima radi ostvarenja bunjevačkih prava. Rad na ovom listu se obnavlja krajem rata, 1918. godine. Prišao je na dnevno izlaženje 17. novembra 1918. godine i tako je izlazio do 1921. godine. Poslije se javlja i kao mesečni časopis.

Pristo je izlazio 1940. godine.

Izvor: Bunjevci.net

“NEVEN” NEPROCENJIVO BLAGO VAROŠKE BIBLIOTEKE SUBATICE

U dubokoj ravnici Bačke, ko i prostora kadgodajšnjeg Panonskog mora, med suncem okupanim poljima i živopisnim selima, leži misto di se rađala nacionalna svist jednog naroda, Bunjevaca.

Na tom tlu, okruženom zelenilom i mirisom nevena, započela je priča koja je odjekivala širom Bačke, ostavljajući trajni pečat u istoriji. Viši diplomirani bibliotekar u Varoškoj biblioteci, Maša Mladenović kaže da je veoma značajno imati bunjevačka glasila sačuvana od prvog do poslednjeg broja. Tu se svakako izdvaja list “Neven”, koji je obiluzio 140 godina od izlaska prvog lista.

List “Neven” je prvo izašo ko zabavni i poučni misečnik i to jednom misečno. Prvi broj je izišo 1884. godine i to za vreme Austrougarske i to u Baji. Prvi urednik je bio Mijo Mandić, nakon šest miseci se štampa u Somboru, a od maja 1887. godine se štampa u Subatici do decembra 1940. godine. Mi u fondu stare periodike

imamo sačuvano od prvog do poslednjeg broja, na šta smo posebno ponosi. To je veoma značajno, a posebno za Bunjevce. Sam list “Neven” je tokom svog izdavanja imo razne urednike i tokom izlaženja menjao je podnaslove. Pa se tako zvao: zabavno-poučni misečnik za Bunjevce i Šokce, pa “Neven” bunjevačko-šokački list za gospodarstvo, pouku i društveni život i tako dalje”, objašnjava Maša Mladenović.

U sridi te priče stajo je Mijo Mandić, čovik čija je strast prema svojoj kulturi bila poput plamena koji ne mož bit ugašen. Učitelj s neumornim duhom, Mandić je znao da je za buđenje nacionalne svisti potreban alat - glasilo koje će donet svitlost u tamu neznanja. Tako je rođen “Neven”, ne samo list već simbol koji će postat oslonac bunjevačke inteligencije.

“Svi brojevi su u originalu i mogu se koristit na Naučnom odiljenu Varoške biblioteke Subatice. To je neprocinjivo, imat novine koje su oko 150 go-

dina stare i moć ji držat u ruki i prilistavat, to nema cinu. Mož se pratit istorija, politička dešavanja... Virujte nije se mnogo prominilo i onda je bio podobni i nepodobni. Pseudonimi su se ko i danas koristili da se iskaže, svoje mišljenje, a da se ne zna o kom se radi. Uglavnom su bila politička pitanja. U to vrime za žene je bilo neprimereno da pišu, pa su one pisale pod muškim pseudonimom. To i danas postoji, s tim da je onda bilo moždar i moderno pisati pod pseudonimom”, objašnjava sagovornica.

Kroz godine, “Neven” je kročio kroz različite faze, poput mladog vojnika na bojnom polju. Prvi broj je bio poput prvog koraka, stidljivog al odlučnog, izdanje koje je obećavalo mnogo više.

Ubrzo je posto neizostavni dio života bački Bunjevaca, poput pouzdanog prijatelja koji nikada ne izneviri.

Ali ko što su i najlepše priče ispisane i najtežim perom, tako je i “Neven” moro pritrpit izazove.

Prvi svitski rat dono je tamu, prikidajući zvuke njegovi stranica, al ne i volju njegovi čitalaca.

Ponovo je usto, jači neg ikad, ko glas otpora i ujedinenja.

Dok su se godine smijnivale, tako su se i ljudi, al "Neven" je stojo ko svi-dok vrimena i promina.

Njegove stranice bile su

svidočanstvo o rabrosti, istrajnosti i ljubavi prema jednoj zajednici. Kroz padove i uspone, "Neven" je osto nezaobilazni dio bunjevačke baštine.

Danas, dok idemo stazama prošlosti, sitimo se nežni latica nevena koje su krasile stranice ovog lista. Sitimo se Mije Mandića, čovika koji je unio

svitlost u tamu, i "Nevena", simbola koji je sijo ko zvezda u noći. Neka nam ta priča bude podstrik da čuvamo svoju kulturu i nasliđe, jel ko što neven nikada ne vene, tako ni sićanje na "Neven" nikada neće izblidit.

S.I.

MUŠKO PRELO U GARI, MAĐARSKA

I ove godine, ko i tušta puta do sad, jedna mala delegacija iz Bunjevačkog kulturnog centra i Bunjevačke matice išla je na čuveno "muško" prelo u Garu. Cigu-rno će se kogod zapitati kako je to muško prelo?! Nije to to što Vi mislite, ne daj Bože. Ovo je jedan obaški slučaj koji postoji samo u Gari i nigdi više.

Dočekali su nas, neizbežni, Joso Kričković, Ivica Zomborčević, čuveni Špico i još tušta poznanika. Oma na početku smo zamolili Josu Kričkovića, koordinatora u radu Bunjevaca u Mađarskoj, da nam kaže malo više kako je to prelo, od kad se pojavilo i još štogod zanimljivo: "Po mom saznanju ova tradicije traje već više od sto godina, al su se običaji malo prominili. Menjamo

se i mi, pa što ne bi i običaji, posebno jel su sve priuzeli mladi, koji malo drugačije misle i rade od nas. Važno je da je običaj sačuvan. U Gari je kadgod bilo Veliko prelo, žensko prelo i muško prelo. Prela su se održavala prije korizme. Čeljad je išla u mijanju noseći ko je šta mogo od kuće i sve se to davalo mijandžiji da se pripremi za ilo. Kad smo mi došli u priliku da organizujemo muško prelo, opridilili smo se za ovčiji paprikaš, jel mi Bunjevci zdravo volimo ovčtinu. Paprikaš se kuva već više od dvadeset godina. Na žalost i tu nas je malo ostalo, a kadgod smo činili trećinu sela. Ne virujem da nas danas ima više od dvisto duša. Ovo što tu vidite su čeljad iz Gare, ostali mista iz Mađarske, a ima i naši gostivi iz

Riđice, Rastine, Gakova pa i vas iz Subatice, a večeras je tu i par ljudi iz Tompe."

Tu se naš divan na trenutak prikinio jel je orkestar počo svirati tradicionalnu Preljsku pismu, na koju su svi prisutni, brez obzira ko su (Mađari, Bunjevci, Srbijel Hrvati) ustali i u horu je zapivali. Meni, koji sam to i ranije doživljavo bilo je lipo biti Bunjevac i u Gari tog momenta.

Virujte, kad oko tristo ljudi složno zapiva našu pismu, osićaš se nikako veći, ponošnjiji.

Na divan Jose Kričkovića nadovezo se i naš prijatelj "Špico", jedan od najagilniji ljudi i blizak Josin saradnik: "Ovo se sve počelo još prije Drugog svitskog rata u Gari. Na kraj poklada, kad su otpratili žene kući, išlo se u

mijanu di je svako dono šta je mogo (uglavnom divenice, slanine, jaja), svirači su išli u bandama i čeljad se veselila. Mi smo sve obnovili 1982. godine. i to momci rođeni između 1947. godine do 1952.-53. godine, a glavni je inicijator bio bać Antun (pokojni) i još par stariji čeljadi. Obilazili smo našu čeljad i zvali i na prelo. Na muško prelo mogu doći i

žene, al moraje biti obučene u muške aljine, zalipit brkove i metnit šešir, a ako bi muškarci išli na žensko prelo morali su biti odiveni u ženske aljine. I ja sam išo, a posli se po selu šalilo i smijalo na te dogodovštine". Interesantno, nema šta.

Na ovom prelu je prvi put ja bio i član BM Željko Šuput i jevo njegovog utiska o ovom događaju: "Žao mi je

što je sve manje Bunjevaca ode, al svedno pak, ipak su "jaki" i uticajni što se mož vidit na svakom koraku. Atmosfera je odlična, svi se zajednički vesele nuz izvanredni orkestar. Situacija je odlična i nema nikaki tenzija, i porid raznolikog društva."

Miroslav Vojnić Hajduk
- Marača

„DAN IZBORA PRVOG NACIONALNOG SAVITA”

U bunjevačkoj zajednici obiluzen je drugi po redu nacionalni praznik – „Dan izbora prvog Nacionalnog savita”, u petak, 23. februara, u Plavoj sali Varoške kuće u Subatici.

Divaneć prid svečanu sidnicu, dr Suzana Kujundžić Ostojić, pridsidnica NSBNM,

je istakla je najznačajnije stavke koje su obiluzile 2023. godinu.

– Med onim što je najvažnije su svakako tri Dužijance u tri varoši, Subatici, Novom Sadu i Beogradu, to je bilo najzahtivnije, i, naravno, to što smo postali ponosni vlasnici „Bunjevačke

kuće”. Volila bi da se u 2024. godini konačno i uselimo u „Bunjevačku kuću” i da nastavimo sa svim projektima koje smo započeli.

U ime Vlade Srbije, okupljene je pozdravio Dejan Parčetić, državni sekretar u Ministarstvu informisanja i telekomunikacija, al i pot-

pridsidnik NSBNM, koji je čestito Bunjevcima nacionalni praznik.

– Pripoznajemo Bunjevce, ko i druge nacionalne zajednice, al na jedan poseban način, jel je matična država Bunjevcima – Srbija. Ko potpridsidnik Savita svim dragim Bunjevcima iz Subatice, Sombora i svi drugi mesta, želim da budemo živi i zdravi, da se okupljamo i dalje, nuz podršku Republike Srbije, AP Vojvodine, Varoši Subatice, Varoši Sombora – otvoreni smo za sve vas.

Bojan Gregurić, savitnik za ostvarivanje prava nacionalni manjina u Pokrajinskom sekretarijatu za obrazovanje, propise, upravu i nacionalne manjine, divanio je o dobroj saradnji sa NSBNM:

– Pokrajinski sekretarijat će, ko i do sad, uostalom ko i prijašnji godina, kroz saradnju sa Nacionalnim savitom bunjevačke nacionalne manjine, uraditsve svojim okvirima, kako bi unapridili stanje u ovoj oblasti.

Srđan Samardžić, član

Gradskog vića Subatice zadužen za oblast privride, obratio se u ime Varoši Subatice.

– Protekle tri i po godine, kroz izuzetnu saradnju sa NSBNM, zaista smo tušta uradili na očuvanju nacionalne i kulturne posebnosti Bunjevaca. Upravo je oblast službene upotrebe jezika, donela najveći izazov koji je rišen početkom maja 2021. godine, kad je doneta odluka koja pridstavlja istorijski korak u razvoju multikulturalnosti naše varoši – uvo-

đenje bunjevačkog jezika i pisma u ravnopravnu službenu upotrebu u varoši Subatici – kazo je Samardžić, te je dodo kako su u Srbiji osigurana sva prava nacionalnim manjinama.

Na ovaj dan se tradicionalno dodjeljuje priznanja NSBNM, a ovogodišnji dobitnici su:

„Priznanje NSBNM - Kalor

Milodanović” za vrhunski doprinos u oblasti informisanja na bunjevačkom jeziku dobili su Ružica Parčetić i Vladan Stefanović; "Priznanje NSBNM Mijo Mandić" za vrhunski doprinos u oblasti obrazovanja Bunjevaca pripalo je Jadranki Tikvicki;

"Priznanje NSBNM Ambrozije Šarčević" za poseban doprinos u oblasti naučno-is-

traživačkog rada Bunjevaca zaslužio je prof. Žarko Bošnjaković; priznanje NSBNM za aktivnosti u na očuvanju nacionalnog identiteta Bunjevaca dobili su Mirko Babičković, Božidar Rudić i Stanko Jozić.

Izvor: Bunjevci.net

Foto: B.M.

BUNJEVAČKI KULTURNI MOSTOVI: INOVATIVNE TEHNOLOGIJE ZA OČUVANJE TRADICIJE

Projekat "Bunjevački kulturni mostovi: Inovativne tehnologije za očuvanje tradicije uspišno je zaključio

svoje četvoromesečno putovanje, ostvarivajući svoj cilj, oživiti i sačuvati dragocinu bunjevačku kulturnu

baštinu.

Kroz kreativne pristupe poput interaktivni obrazovni platformi, virtuelni

radionica i kratki video-klipova, ovaj projekat posto je pravi most izmed prošlosti i savremenog doba. Tim sastavljen od stručnjaka poput Jadranke Tikvicki, Sandre Iršević, Melise Vilov i Mije Mandića pridano je radio na oblikovanju obrazovni sadržaja o bunjevačkoj kulturi i jeziku. Dizajneri i programeri su uložili napor u stvaranje atraktivne web-platforme, koja je sad sprimna positiocima pružit jedinstveno iskustvo upoznavanja s bunjevačkim nasliđom.

Tokom ovog perioda, naš tim je stvarao i dilio kratke video-klipove na društvenim mrižama, posebno na instagramu i facebook-u. Ovi video prilozima, dužine do 20 sekundi, predstavljaju

jemladim Bunjevcima priliku da se direktno obrate svojim vršnjacima, dilec sa njima bogatstvo bunjevačke kulture na dinamičan i privlačan način. Projekat je dodatno promovisan u školama u kojima se pridaje bunjevački jezik sa elementima nacionalne kulture, pomažuć da se korenite vridnosti i tradicije približe mladim generacijama.

Nakon završetka projekta, obrazovni sadržaji ostaju dostupni online, pružajuć neprisušan izvor informacija i podrške za nastavnike i učenike u osnovnim i sridnjim školama. Ovaj most tradicije i tehnologije ostaje ne samo ko simbol uspišnog projekta već i ko snažna veza izmed

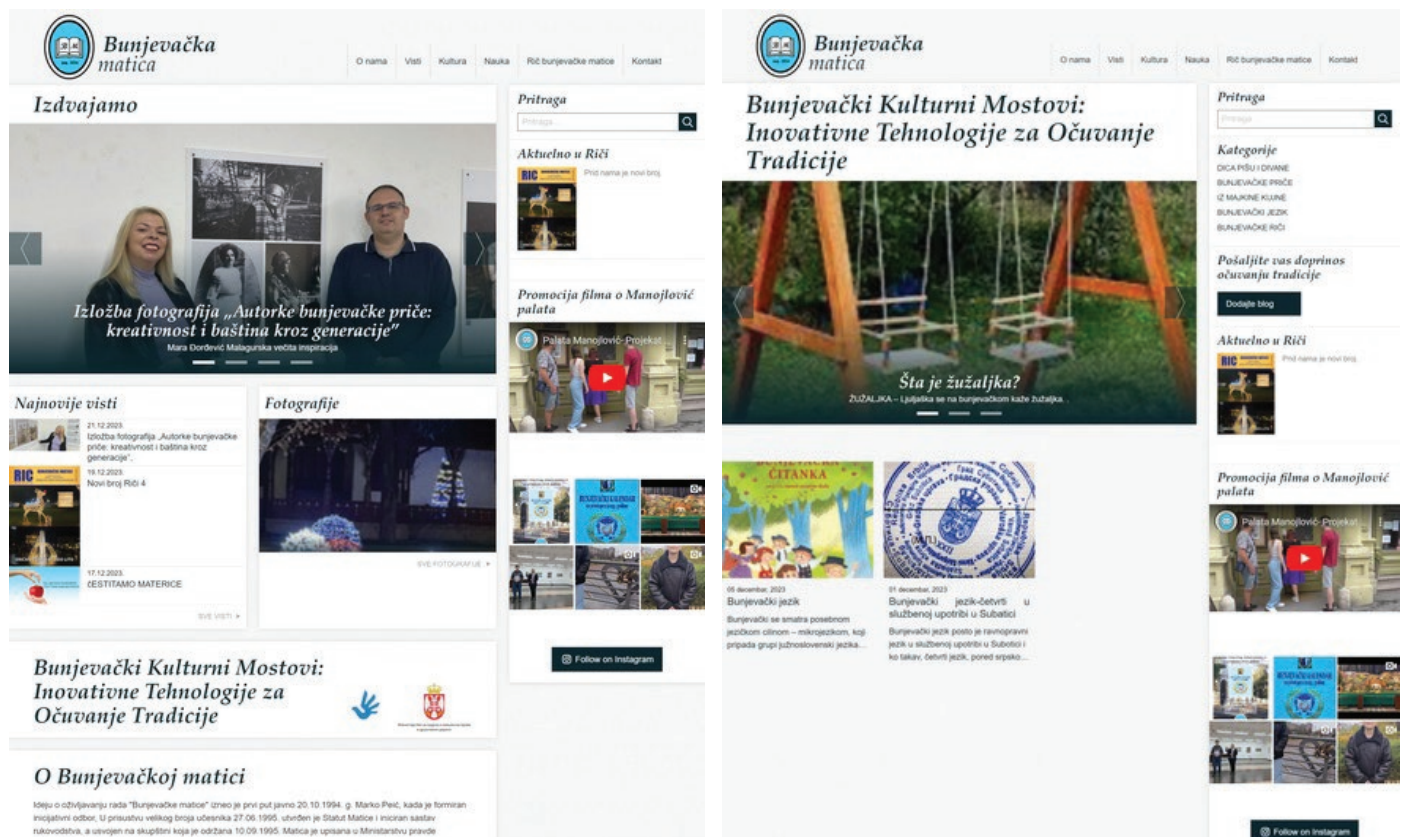
prošlosti i budućnosti Bunjevaca. Kroz inovacije i angažovanje, "Bunjevački kulturni mostovi" postavlja temelje za dugoročno očuvanje i širenje bunjevačke kulturne baštine. Projekt je podržalo Ministarstvo za manjinska i ljudska prava i društveni dijalog. Pozivamo sve nam pišu. Mogu da odu na sajt

<https://www.bunjevacka-matica.rs/>

kliknu na baner Bunjevački kulturni mostovi:

Inovativne tehnologije za očuvanje tradicije, zatim kad se učita stranica imaje s desne strane deo di piše dodajte blog. Tu kliknite na dugme dodajte blog i možete nam poslati pismu, priču, štogod iz bunjevačkog života, sliku....

S.I.

USKRŠNJA IZLOŽBA U MALOJ BOSNI

U Maloj Bosni održana je tradicionalna uskršnja izložba u organizaciji „Bunjevačke vile”.

Izložbeni eksponati najavljuju dolazak Uskrsa. Svake godine ova izložba okupi velik broj izlagača kako starijeg tako i mlađeg uzrasta. Tako je bilo i ove godine.

Izložbeni eksponati počev od jaja pa do drugi simbola pridstojećeg Uskrsa bili su izrađeni u raznim tehnikama kako sa tradicionalnim tako i sa

modernim materijalima i dizajnom. Posebno su bila interesantna jaja oslikana slamom. Med prisutnim zvanicama bili su Milanka

Kostić isprid Varoši Subatice, Antuš Romić, pridsidnik Odbora za kulturu BNS, pridsavnici bunjevačkog nacionalnog savi-

ta ko i drugi pridsavnici bunjevački udruženja i institucija.

S.I.

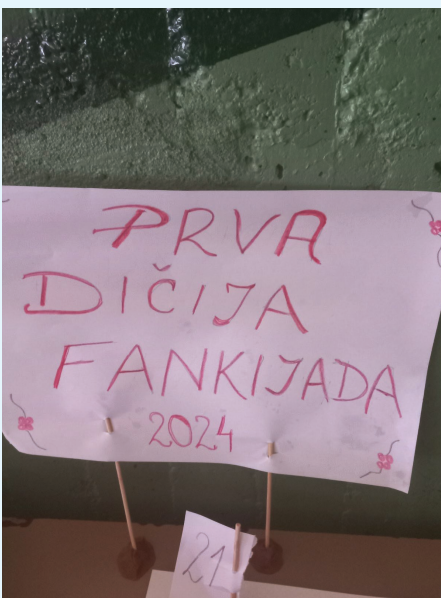
PRVA DIČIJA FANKIJADA

Učenci OŠ „Stari Žednik“ koji pohađaje bunjevački jezik sa elementima nacionalne kulture, zajedno sa svojom nastavnicom Jadrankom Tikvicki odlučili su da svoje fanke

pritoče u tradiciju i zato su na Debeli četvrtak 6. februara u svojoj škuli priredili prvu Dičiju fankijadu.

Naša Fankijada je posebna, jel fanke pravimo

od plastelina. Dica su pokazala koliko su kreativna u ukrašavanju fanaka i zato mi i volimo kast da su naši fanki tradicionalnog oblika u novom, modernom ruvu, istakla je

nastavnica Jadranka Tikvicki. U takmičarskom dilu učestvovalo je četrnaesto đaka sa svojim fankima. Svi učenici niži razreda koji su positali izložbu sa svojim učiteljima glasali za svoje favo-

rite. Za najbolja tri fanka izabrani su fanki Marijane Sekulić, učenice III razreda, Milice Brčić, učenice VII razreda i Miloša Brčića, učenika IV razreda. Njima su podiljene simbolične nagrade, a svi

učesnici jedva čekaje sliedeću Fankijadu.

J.T.
Marijana Sekulić br.46
Milica Brčić br.7
Miloš Brčić br.10

DRUGA FANKIJADA U TAVANKUTU

U Donjem Tavankutu održana je druga Fankijada, manifestacija koja je posvićena fankima, odnosno krofnama. Po tra-

diciji fanki se prave na Debo četvrtak, na taj dan triba devet puta isti, a poslednji obrok su fanki. Inače, manifestacija je

humanitarna i sav prihod od prodaje fanaka namijenjen je kupovini uskršnji poklona za dicu iz Tavankuta, Ljutova i Male Bajje.

Miris fanaka privuko je mnoge positiocce, pa se tražio i fanak više. Ova manifestacija slavi fanke,

a domaćice su ji pripravljale po starim majkinim receptima. Četrdeset žena ispeklo je 10.000 fana-

ka.

Tekst: S.Iršević
Foto: B.Mihajlović

BLAGO BUNJEVAČKOG FUNDUSA: ČUVARI IDENTITETA I DUŠE

Bunjevački fundus, ta riznica duše i nasliđa Bunjevaca, nosi u sebi neopisivu lipotu i bogatstvo.

To je misto di se čuvaje ne samo nošnje Bunjevaca, Mađara i drugi naroda, već i svidočanstva o našoj prošlosti i snagi identiteta. Svaki komad je poput dragocinog bisera, svaki šav nosi priču koja seže duboko u srce naše zajednice.

U ovom fundusu, tkanine postaju priče, svile postaju melodije, a svaka nit vodi nas ka dubljem razumivanju ko smo i odakle dolazimo. Svaka nošnja nosi u sebi dio našeg duha, dio naši običaja

i tradicija koje su prinošene s kolena na koleno, sa generacije na generacije.

Bunjevački fundus predstavlja važan dio kulturnog nasliđa Bunjevaca. Fundus je skup dragocini i često tradicionalni predmeta, knjiga, rukopisa i drugi artefakata koje čuva zajednica kako bi očuvala svoju istoriju i identitet. Ovaj fundus igra ključnu ulogu u očuvanju bunjevačke baštine i prinošenju bogate kulturne tradicije na buduće generacije.

“U našem fundusu neopisive vridnosti imamo nošnje Bunjevaca, Mađara i drugi naroda i to po dva

kompleta i sve su originali. Ovo je jednostavno neopisivo bogatstvo. Od bunjevački nošnji imamo četiri kompleta. Prvo imamo turnir, to je obavezni dio bunjevačke nošnje. Ondak postavljamo malu podsuknjicu koja je nabrana i dobro uštirkana. Ona je zamina za jednu podsuknju. Zatim idu, “suknjice za nabiranje”, kako mi Bunjevci kažemo. To je jedna dugačka sukinja koja mora bit dobro uštirkana, zatim ide druga sukinja. Sve se to nabira i ništa ne ide na gumu. Može bit šlingovana el čista. Ako je uštirkano dovoljno je tri suknje, al ako

nije ondak triba bar pet. Košulje se koriste za sve mož i šling, a mož i svila. Ondak ide prusluk. Njega smo sami šili od stare svile. Zatim se obuče crna svila, odnosno plava sa kumašnim granama kako kažemo.

Imamo okvi svila 12 komada i sve smo dobili na poklon od stari majki”, obašnjava Vesna Takač iz KUD “Aleksandrovo.

Posibno su interesantne takozvane “jorganske svile”, jel su se od nji šili jorgani sa centalinom. U KUD “Aleksandrovo” sve svile su stare najmanje 45 godina i o njima

se triba voditi posebna pažnja. Ako se ne čuvaje na propisan način, propadaje.

“Imamo i tamne svile, pa “radne”, odnosno što su žene nosile kad su radile na njivi. Sve je to naš bogat leгат i uglavnom ga koristimo za Dužijancu. Ono što važno znat je da se nuz svile oblače cipele, a nuz šling papuče. Imamo šling, kecelju i suknju koja je stara jedan vik. Moždar je dva puta godišnje koristimo za manifestacije, jel se mora zdravo pazit.

Bunjevački fundus obučava različite predmete, uključujući narodnu nošnju,

tekstil, predmete od drveta, alatke, tradicionalnu muziku, knjige na bunjevačkom jeziku i druge materijale koji svidoe o bogatoj istoriji i kulturnom nasliđu Bunjevaca.

Čuvanjem i promovisanjem bunjevačkog fundusa, Bunjevci niguju svoj jezik, običaje i tradiciju. Fundus je poput dragocinog blaga koje se prinosi s kolina na kolino, čime se čuva duh zajednice i podstiče osičaj pripadnosti i ponosa med Bunjevcima.

S.Iršević

Foto: B.Mihajlović

NARODNO GRADITELJSTVO I ZANATSTVO: DRVENE KLOMPE

Drvene klompe, e toga se lično sićam, to su zimi nosili na nogama moj dida i majka.

Drvene klompe nosili su skoro svi stanovnici sela, posli završetka Drugog svjetskog rata, pa čak i dica. Drvene klompe, ko obuću pravili su lično zemljoradnici, a to su isto radile i pojedine zanatlije – drvodelje, odnosno kolari i stolari.

Majstor bi odsiko dva okrugla drvena komada, po-

sli bi to sikirom isteso, i onda bi alatom počo dubiti. Alatka – dlito, a po dlitu je udaro drvenim kalapačom i tako dubio drvo.

Postepeno je dobijo ono što je tijo, udubljenje za nogu. Osoba koja je tila da nosi klompe, prvo bi obula debele pletene vunene čorape, a onda bi u klompe metnijo malo suve slame i mogo bi da iđe. Drvene klompe bile su gruba "seljačka obuća" nezgrapne, al je

u njima nogama bilo vruće, a ono što je interesantno, to je, da su klompe lupale kad se išlo u njima, al njima to nije ni malo smitalo. Danas nema više drveni klompa, nestale su ko obuća, a tu su obuću zaminile gumene čizme, gumeni opanci itd. Tragajući za drvenim klompama nađene su i u Varoškom muzeju Subatice.

Drvene klompe nastale su na severu Evrope. Nastale su u XVI viku u Holandi-

ji, brzo su osvojile susedne zemlje: Dansku, Švedsku, Belgiju. Danci su počeli da prave klompe u obliku cipela, što znači sa zatvorenom petom. Šveđani su drvo kombinovali sa kožom, a kasnije su Nemci usavršavali proizvodnju, pa su klompe izrađivali sa đonom od plute i gume sa bodljama koje masiraju stopalo.

Danas klompe nose ljudi

čija profesija podrazumiva dugotrajno stajanje. Nose i farmaceuti, stomatolozi, kuvari, prodavci... Uprkos reputaciji grube i proste obuće (što se vremenom uveliko menja), klompe su izuzetno udobna obuća za nogu u stabilnom položaju, anatomski je dizajnirana, dugotrajna je i osoba koja je nosi ne osića neravnine tla po kojoj gazi. Mož da podnese

vlažan teren i nuz vruće čorape zdravo dobro štiti od ladnoće.

Izdržale su sve moguće provire i dokazano je da spadaje u najizdržljiviju, najčvršću obuću, čak njim tušta nji daje prvo mesto.

**Miroslav Vojnić
Hajduk - Marača**

Uskršnja izložba u Bunjevačkoj matici

U organizaciji “Bunjevačkog informativnog centra” i “Bunjevačke matice”, održana je „Uskršnja izložba i radionica za dicitu koja uče bunjevački jezik sa elementima nacionalne kulture. Dica su

uživala u radionici, a Marija Bošnjak ji je naučila tehnici šaranja jaja.

Dica su uživala u tradicionalnom načinu šaranja jaja.

Nuz 28 izlagača bilo je tušta zanimljivi ekspona-

ta. Divaneć na svečanom otvaranju jednodnevne izložbe Miroslav Vojnić Hajduk Marača pofalio je sve autore radova, te im čestito na velikom talentu.

Naravno, med eksponatima je bilo tušta šareni

jaja koja se po tradiciji pripravlja za Uskrs, a na svakom od nji se ogledala velika umišnost autora. Ko uvijek med svim ekspozatima istakli su se radovi

slikara Ivana Šarčevića Šarca.

Posibno je lipo bilo vidit i Tavankučane ponovo u Bunjevačkoj Matici. Naravno, na kraju su podiljene

zafalnice i svima čestitamo predstojeći Uskrs, sa željom nek ga svi u zdravlju i radosti provedu sa najbližima.

S.I.

Polivači na salašu Grge Pećerića

Drugi dan Uskrsa kod Bunjevaca krije jedinstven običaj pod nazivom "Vodeni ponediljak". Na ovaj dan momci obilaze kuće di ima divojaka, kadgod vodom sa bunara, a danas ji polivaje parfemima, a one ji daruju šarenim jajima, zumbulima, narcisima, pomorandžama. Po tradiciji, drugog dana hrišćanskog prazni-

ka polivači dolaze na fijakerima i sa muzikom, staju prid kuću domaćina i pitaje ima l divojaka.

Na salašu Grge Pećerića, drugog dana Uskrsa mladići u svečanim nošnjama sa muzikom došli su kod divojaka, ko polivači. Zadatak divojaka je da se sakriju i da im umaknu, kako znaju i umiju. Al momci ji uvik na kraju stignu.

Ova tradicija, koja je u svojoj srži simbol zajedništva i poštivanja, pripliče se sa mnogim običajima širom Balkana. Od domovine Bunjevaca, priko obala Mađarske, do susednih zemalja, "Vodeni ponediljak" nosi sa sobom duh prošli vrimena i obeluzava spoj kultura i naroda.

Al "Vodeni ponediljak" nije samo običaj poliva-

nja. Kroz poklone, ukrašena jaja i doček nuz piće i kolače, ova tradicija prinosi poruku poštivanja i prijateljstva. I dok se danas slavi ko dan veselja, nije zgoreg podsiti se i na njegovu dublju simboliku, koja je kroz vikove nosila

i poruku vire i nade. Viruje se da su Rimjani žene koje su pronosile vist da je Isus uskrsnuo polivali ladnom vodom kako bi ji učutkali.

Foto i tekst: S.Iršević

Nagrade

Poezija 1-4 razred

1. Iva Krmpotić, Žuta jesen na salašu, OŠ „Đuro Salaj“ Subatica, 4. razred
2. Nina Suknović, Majka čeka goste, OŠ „Matija Gubec“ Tavan- kut, 4. razred
3. Lana Rogić, Moja majka, OŠ „Đuro Sa- laj“, Subatica, 4. razred

Proza 1-4 razred

1. Milica Orčić, Na salašu mog dide, OŠ

„Vuk Karadžić“ Baj- mak, 3. razred

2. Andrijana Jurić, Dičija nedilja, OŠ „Pi- onir“ Stari Žednik, 4.razred
3. Dunja Vojnić Tunić, Didin salaš, OŠ „ Bosa Milićević“ Novi Žednik, 4. razred

Poezija 5-8

1. Anabela Stantić, Moje muke, OŠ „Matko Vuković“, Subatica, 8. razred
2. Filip Nađ, Nana,

OŠ „Majšanski put“, Subatica, 7. razred

Proza 5-8

1. Milutin Ivošević, Ej, salaši, OŠ „Vuk Karadžić“ Bajmak, 5. razred
2. Sara Gurinović, Jesen na salašu, OŠ „Matija Gubec, Tavan- kut, 5. razred
3. Andrea Lukačević, Moj hobi, OŠ „Vuk Karadžić“ Bajmak, 6. razred

MOJ HOBI

Hobi kojim se ja bavim je folklor. Tim se bavim već pune četiri godine.

Iđemo na razne nastupe u Subatici, Novom Sadu, Beogradu... Često idemo i u našu susidnu državu Mađarsku, a i u nike druge države, ko na primer Bugarsku. Tamo smo više puta išli i na litovanje.

Danju se kupali, a uveče imali nastupe. Ponikad se i podilimo, kad su nastupi na više mesta. Tako je bilo i kad je polak naše grupe očlo u Čantavir na takmičenje, a druga polovina, čak u Bugarsku.

Kad idemo na nastupe, najbolji dio je samo putovanja u autobusu. Ondak slušamo muziku, pivamo, kad god i sviramo, a kad smo primoreni, ondak i odspavamo, pa klapimo lipe snove.

Ima i kad kasnimo na nastup, ko prošli put, pa se počnemo prisvlačit, el pravit konđe još u autobusu.

To bude zdravo smišno, jer se autobus stalno mrda, pa se kako autobus kreće, stalno okrećemo te nalivo, te nadesno. Pogotovo je nezgodno ako se počnemo i šminkat. Ruž za usta tad završi čak do ušiju.

Na probama se trudimo da što više uvižbamo korake, pogotovo one nove. Ima dana kad se više smijemo i glupiramo, nego što igramo, al čak i onda kad se više glupiramo, kroz to glupiranje i smijanje, mi uvižbavamo nike korake.

Kad ostanemo više dana u nikom mistu, idemo da se šetamo, kupujemo, slikamo

se u tim mistima i upoznajemo ih, al i vežbamo i imamo probe svaki dan.

Nastupi nam, bar ja mislim, izgledaju zdravo lipo, jer ulažemo tušta truda, pa i glasa dok pivamo.

Uvik privaćamo i nove članove, pa se nadam da sam ovim sastavom nike podstakla da se isprobaju u ovom, jer u početku svi misle da imaju dvi live noge, al zapravo kad se uhodaje, onda im se folklor mnogo sviđa, ko i mojim drugaricama koje su došle kad sam im sve ovo izdivanila.

ANDREA LUKAČEVIĆ, 6/1
OŠ "VUK KARADŽIĆ"
-BAJMAK

MOJE MUKE

*Kad sidnem u škulsku klupu,
ostim niku vibraciju glupu.
Osmi razred nije raj,
al brzo će bit kraj.
Kažu, triba zdravo puno učit,
ne samo glavu o momcima mučit.
Nastavnici tušta ištu,
a mene misli tištu.
Di ću naći momka za me
pomagaj mi, nane!
A da muka bude veća,*

*kec iz srpskog sio mi na pleća.
Nisam znala da teško je nać
pravi put za život naš.
Dalje moramo se snać,
bez pomoći, teško je baš.
Mojim mukama biće kraja,
tamo digod krajem maja.*

Anabela Stantić 8/4
OŠ "Matko Vuković" Subotica

NA SALAŠU MOG DIDE

Meni je moj dida divanio, kaki je bio život kadgod na salašu. Mog dide dida imo je salaš u okolini Subatice, a mi-sto se zove Mirgeš. Kako moj dida kaže, on je kod njegovog dide, a mog pradide, volio otić u sva četiri godišnja doba.

Volio je otić kod dide u proliće. ondak je gledao kako dida ore njive sa dva konja. Bilo je to vrime da se posadi kuruz, suncokret i bašča (posije šargaripa, peršin, paradjčka...) Ustajalo se rano, jer je trebalo namirit krave, konje, pilež (guske, patke, morkače.), a mi smo ručali ono što je majka pripravila: nacilo krumpira, jaja, slanine i kiselne. Kad smo se naručali, izvukli smo vode iz bunara i nalili u boce što ćemo nosit na njivu. Znalo se orat i do sedam-osam dana. Sve je to zavisilo, koliko je ko imo zemlje. Kaže dida, da oni nisu imali baš tušta zemlje, pa je sve bilo uzorano i posijano za nikoliko dana.

Volio je moj dida ić kod njegovog dide i kad dođu vrući dani, odnosno na lito. Prošla je već bila kopačina kuruza i suncokreta i sve je lipo raslo. Dosta toga je ondak zavisilo od vrimena, hoćel bit

kiše, el ampe... Od kiše je zavisilo očel kuruzi, suncokret, el neće. Kod kuće se bašča zalivala, vukla se voda na đeram, pa se zalivalo povrće koje je bilo posađeno. U tim litnjim mjesecovima je bilo dosta svetaca, kad se nije radilo: sveti Antun,

Petrov. Za Petrov se priskakala vatra. Pet dana prid Petrov se priskakala vatra. Tad je didin dida ložio vatru na srid puta. „Bilo nas je tušta dice“- kaže dida- „koji su priskakali vatru“. Bilo je i tu mlađeg svita koji su koji put priskočili vatru. Posli Petrova se već uveliko tribalo pripravljat za vršidb. Bilo je godina kad je lipo rodilo žito i ječam. Tad su se svi sa salaša sakupili, muškarci su bili risari, a žene risaruše. kosilo se na mobu, prvo na jednom salašu, pa na drugom, pa koliko je u tom krugu salaša bilo...

Sadili su u snopove i krs-tine. Kad su risari i risaruše završili poso, čekala se mašina vršalica, koja je išla od salaša do salaša da ovrše ječam i žito. Ovrlo se, žito je u džakovima. Malo žita se samlilo u ono vrime, i kako kaže dida, ispeko se jedan somun kruva, kako bi se označio kraj vršidbe. To se zvala Dužijanica, koja se i dan-danas slavi i traje kod Bunjevaca.

Čini se mom didi da je i u jesen bilo lipo na salašu. U Mirgešu je to posebno, samo iz jednog razloga jel u septembru je berba kuruza, grožđa, voća... Voće je išlo u burad za rakiju. Grožđe se bralo sa velikom dragošću, jel biće mast. Tu su ljudi trlicali grožđe i istrlice uspeš, pa u burad, a mi dica smo volili oma ispod spreša zato što je mast bio sladak.

I već se lagano pripravljalo

za zimu. Uvlačila se kuružna sa njiva da se mož dat konjima i kravama.

Moralo se sklonit sve sa njiva da bi mogli posijat žito i ječam kako bi se i dogodine vrći. Polagano se bližila zima. Kaže dida da su to dica najviše volila. Jel, kako kaže moj dida, kadgod su zime bile sa puno sniga. Didin dida je već polagano pripravljao sonca i čim je pao snig, prezo konje i svu dicu sanko. Nije samo to bilo lipo u decembru mesecu, što bi dida kazao, u najipčem mesecu.

Dica su decembar zdravo volila, jer se u tom mesecu svetilo. Prvo je dolazio Mikulaš. Čistili smo obuću i mećali na pendžer da nam Mikulaš ostavi poklon. Kaže didin dida, da je svako dobio poklon, kako je i zavridio. Ko je bio dobar, dobio je malo veći poklon, a ko je bio rđav, dobio je manji poklon. Oma posli Mikulaša, dolazile su Materice, a to je bila velika dičija dragost. Kaže dida da su ondak zdravo volili otić na salaš u Mirgeš čestitat Materice majki. Majka je kuvala užnu svečanu, lipu, zlatnu čorbu od morkače, pekla je mesa od pučke i od guske... Kaže dida da se ne mož nabrojati sve što su majkine vridne ruke tad pripravile. Dolazile su i komšije da čestitaje Materice. nije majka imala kada, pa je didin dida ponudio komšije novom rakijom, što je ispeko, a ko je tio, tom je nalio

viona.

Oma slediće nedilje se sve to isto odigravalo, samo se taj svetac zvao Oce. Dida je zdravo volio kad mu se na taj dan dođe i čestitaje Oce. Zdravo se pravio važan, a dice fajin, tog se sića i moj dida.

Kaže dida da se na salašu posebno čeko Božić, a to je jedan od zdravo lipih svetica. Čekalo se Badnje več, taj dan se postilo, kitila se grana, a majka je pripravljalala ilo što se pripravljalo za Badnje več: gra, papula, nasuvo sa

ma- kom, el sirom.... Čekali smo večeru, bili gladni i prvo što se ilo su bili med i jabuka i bili luk... Odsiće se komadić, pa se zamoči u med, i onda se nastavilo isti ono što je majka pripravila. kad smo se najili, svi smo ušli u sobu. Didin dida je dobro naložio vatru u parasičku peč. Bilo je lipo, vruće u sobi. Čekala se ponoć da se skupimo i idemo u crkvu na misu ponoćnicu.

Sutradan je prvi dan Božića i Isusovo rođenje. Opet se ujutru išlo u crkvu na jutarnju

misu. Kad smo došli kući, majka je kuvala svečanu užnu, a kaže dida, dica su bila u sobi i sigrala se u slami. Tu oko Božića su se svetili i imendani: Sveti stipan, Sveti Ivan, Šibari i Toma.

I tako jedno lipo vrimeće ostati u dugom sićanju, a salaša, di je didin dida bio, više nema.

Eto, to je meni izdivanio moj dida, a ja vama, da nam ostane uspomena na to vrime.

MILICA ORČIĆ 3/2
OŠ "VUK KARADŽIĆ" -BAJMAK

BUNJEVCI

*Nema sile nema moći,
Da ugasi sjaj u noći.*

*Srca da nam uzmu, dušu da prodaju,
Poriklo Bunjevaca, drugom poklanjaju.*

*Moje je ime poriklo moje,
Zemlja je cilog svita.*

*Ponos je moj, selo moje,
Svako sebe nek upita.*

Čija je zemlja, po kojoj gaziš ?

Čije je dite, koje raniš?

Čiji si čovik na grudi, naši očeva ?

Koja je cina, našim patnjama ?

Svi smo samo ljudi,

Ko ubi nadu da ne postojimo ?

Čije suze u svom domu brojimo ?

Nema sila da nam viru uzme, da nas izda.

Ovo je naša zemlja,

Samo je Bog naša sudbina.

*Nemamo bogatstvo i ne želimo,
Sriću s cilim svitom da dilimo.*

*Bunjevci su ljudi od vire i riči,
Ime kad se spomene i nebo se diči.*

Tuđe ne diramo, svoje ne damo,

Po svitu korene imamo.

Bili jesmo i sada ostali,

Bunjevci se nikad nisu prodavali.

Mila Skenderović, član sekcije pesnika
Bunjevačke matice

MOJA MAJKA

*Stara kuća na salašu
podsica na majku našu.*

*Tu je majka uvik bila
u krilo me svoje svila.*

*Prema meni dobra bila
tušta lipog poklonila.*

*Zvala me je svojom vilom
Ja nju, majkom milom.*

Ime: Lana Rogić Razred: 4.
OŠ "Đuro Salaj" Subotica

SAJAM KNJIGA U NOVOM SADU

U Novom Sadu se, u periodu od 18. do 25. marta, održo „Novosadski sajam knjiga”, tradicionalna manifestacija koja je okupila oko 60 izlagača iz zemlje i regiona.

U okviru Sajma, svoj štand je imo i Pokrajinski sekretarijat za kulturu, javno informisanje i odnose sa virskim zajednicama, a na njemu su svoje misto imala i izdanja na bunjevačkom jeziku, odnosno

izdanja Novinsko-izdavačke ustanove „Bunjevački informativni centar”, Bunjevačkog kulturnog centra iz Subatice i „Bunjevačke matice”.

O izdanjima su divanili Lazarela Marjanov, v.d. direktorica NIU „Bunjevački informativni centar”, Miroslav Vojnić Hajduk, urednik „Bunjevačkog kalendara”, Tamara Babić je divanila o izdanjima „Bunjevačke matice”, a o „Bu-

njevačkim novinama” divanio je njev urednik Nikola Stantić.

Kako se moglo čut, pridstavljanje izdanja na bunjevačkom jeziku je od velikog značaja, Sajem je misto razmine iskustava, ideja, al i promocije multikulturalnosti koja krasí Vojvodinu, odnosno cilu Srbiju.

Izvor: Bunjevci.net

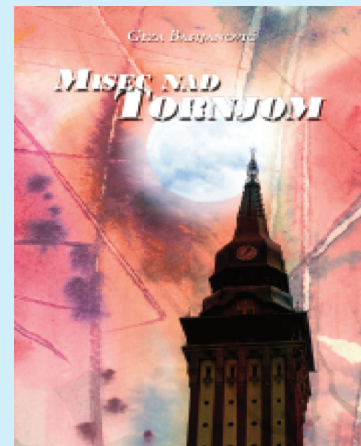
1.000 dinara

500 dinara

2.000 dinara

350 dinara

350 dinara

350 dinara

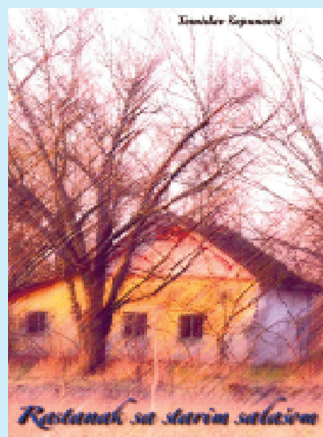
600 dinara

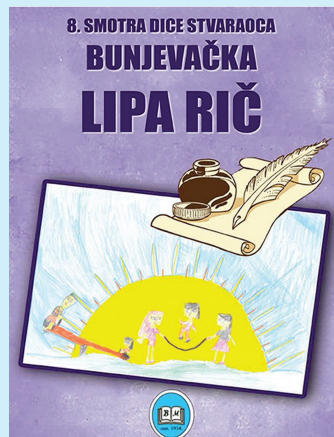
300 dinara

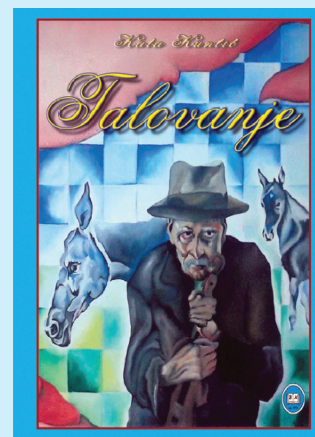
200 dinara

300 dinara

200 dinara

500 dinara

OSTALA IZDANJA

“Put nade” - Ivan Bašić Palković Didan - 150 dinara

“Istinu tražim” - Ivan Bašić Palković Didan - 150 dinara

“Dida pripovidaj mi” - Ivan Bašić Palković Didan - 300 dinara

“Ispod starog bagremara” - Geza Babijanović - 250 dinara

“Horske kompozicije” - Bela Tikvicki - 150 dinara

“Istorija Bunjevaca, Šokaca i bosanskih franjevaca” - p. Bernandin Unyi OPM. - 500 dinara

Суботица
Subatica
Szabadka
Subotica

Покрајински секретаријат
за културу, јавно информисање
и односе с верским заједницама

Република Србија
Министарство
информисања и
телекомуникација

USKRS

